

Sygn. akt: I C 1276/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Alicja Tułodziecka
Protokolant:	sekr. sąd. Ewa Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. O.

przeciwko C. S. i E. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. S. na rzecz powoda W. O. kwotę 8.750 zł (osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 maja 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 437,50 zł (czterysta trzydzieści siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od powoda W. O. na rzecz pozwanego C. S. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.056,25 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt sześć złotych 25/100).

SSR Alicja Tułodziecka

Sygn. akt I C 1276/16

UZASADNIENIE

Powód W. O. w pozwie wniesionym przeciwko E. S. i C. S. domagał się zapłaty od pozwanych solidarnie kwoty 17.500 zł tytułem zachowku po M. O. i R. O. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2016 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód podał, że spadkodawca M. O. zmarł w dniu 06 sierpnia 2011 r. W chwili śmierci był żonaty z R. O.. Miał troje dzieci. Natomiast spadkodawczyni R. O. zmarła w dniu 05 kwietnia 2015 r. i miała troje dzieci.

Powód wskazał, iż za życia spadkodawców w dniu 02 lipca 1998 r. E. S. i C. S. na podstawie umowy darowizny otrzymali od nich spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. na Osiedlu (...). Powód podał także, że spadkodawcy nie pozostawili innego majątku.

Powód zaznaczył również, iż nie otrzymał należnego mu zachowku w jakiegokolwiek postaci.

Powód określił wartość prawa do lokalu mieszkalnego, będącego przedmiotem darowizny, na kwotę 120.000 zł. Wobec tego domagał się od pozwanych solidarnie kwoty 7.500 zł tytułem zachowku po M. O.. Natomiast tytułem zachowku po R. O. domagał się od pozwanych solidarnie kwoty 10.000 zł.

Powód wyjaśnił także, że odsetek domaga się od dnia posiedzenia w przedmiocie zawiadzenia do próby ugodowej w sprawie I Co 977/16, które miało miejsce w dniu 11 października 2016 r.

Pozwani E. S. i C. S. nie kwestionowali wartości spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego wskazanej przez powoda w pozwie. Pozwani nie kwestionowali także okoliczności dotyczących dat śmierci spadkodawców M. O. i R. O. oraz kręgu spadkobierców po tych spadkodawcach. Pozwani nie kwestionowali także, że od spadkodawców otrzymali darowiznę spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...).

Pozwani zwrócili uwagę na to, że w § 5 umowy darowizny zawarto polecenie. W ocenie pozwanych, stanowi ono ciężar darowizny. Wskazano, że każdy ciężar ma swoją wartość, a ta wartość obniża wartość darowizny. Roczną wartość tego ciężaru ustalono w wysokości 4 % wartości darowanej rzeczy w oparciu o przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizny. Z uwagi na to, że nieruchomości była obciążona przez 16 pełnych lat, to uzyskano wskaźnik w wysokości 64 %.

Pozwani wskazali także, że w 1999 r. w mieszkaniu będącym przedmiotem darowizny wybuchł pożar. Wskazano, że konsekwencją pożaru była konieczność wykonania kompleksowego remontu w mieszkaniu i kupienia wielu urządzeń stanowiących niezbędne wyposażenie mieszkania. Pozwani podali, że wartość nakładów wyniosła około 15.000 zł, co stanowi 12,5 % wartości przedmiotu darowizny.

Wobec powyższego, zdaniem pozwanych, wartość zachowku winna wynieść 4.112,50 zł.

Pozwani podnieśli także, że zgodnie z treścią przepisu art. 994 § 1 k.c. przy obliczaniu zachowku na rzecz powoda nie powinna być uwzględniana darowizna dokonana na rzecz pozwanego C. S..

Pozwani uznali zatem powództwo do kwoty 2.056,25 zł, a w pozostałym zakresie wnieśli o oddalenie powództwa. Pozwani domagali się także zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu, z uwzględnieniem treści przepisu art. 100 k.p.c.

Sąd ustalił, co następuje:

M. O. zmarł w dniu 06 sierpnia 2011 r. Spadek po M. O. na podstawie ustawy nabyli: żona spadkodawcy R. O. i dzieci spadkodawcy W. O., E. S. i Z. O. – po 1/4 części każde z nich.

(dowód: akta sprawy I Ns 380/16 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w

Kwidzynie)

R. O. zmarła w dniu 05 kwietnia 2015 r. Spadek po R. O. na podstawie ustawy nabyły dzieci spadkodawczyni W. O., E. S. i Z. O. – po 1/3 części każde z nich.

(dowód: akta sprawy I Ns 380/16 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w

Kwidzynie)

Na podstawie umowy darowizny z dnia 02 lipca 1998 r. M. O. i R. O. darowali E. i C. małżonkom S. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S., Osiedle (...).

W § 5 umowy darowizny darczyńcy zobowiązali obdarowanych do zapewnienia im mieszkania, bezpłatnie i dożywotnio, w całym lokalu mieszkalnym będącym przedmiotem umowy – polecenie.

(dowód: umowa darowizny z k. 20 – 22 akt)

Prawo do lokalu mieszkalnego objętego wskazaną powyżej umową darowizny stanowiło cały majątek spadkodawców M. O. i R. O.. Nie pozostawili oni innego majątku.

(bezsporne)

Wartość rynkowa prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S., Osiedle (...), wynosiła 120.000 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach tej sprawy oraz w aktach sprawy I Ns 380/16 tutejszego Sądu, a także na podstawie zeznań złożonych przez strony – powoda i pozwaną E. S..

Sąd dał wiarę danym wynikającym z zebranych w sprawie dokumentów, których wiarygodności ani prawdziwości ich treści strony nie kwestionowały. Nadto w toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które pozbawiłyby te dane mocy dowodowej.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez powoda W. O.. Powód wskazał, iż jest spadkobiercą ustawowym spadkodawców M. i R. O.. Wskazał także co należało do majątku rodziców. Podał także, iż rodzice swoje mieszkanie przekazali w umowie darowizny na rzecz pozwanych. Powód określił także wartość mieszkania będącego przedmiotem darowizny. Powód wskazał również, że nie otrzymał żadnych należności na poczet zachowku. Zeznania powoda były jasne i spójne. Sąd uznał, iż są one wiarygodne. Nadto korelowały one z danymi wynikającymi z zebranych w sprawie dokumentów.

Sąd w znacznej części dał także wiarę zeznaniom pozwanej E. S.. Pozwana w swoich zeznaniach wskazała kiedy miała miejsce darowizna mieszkania na jej rzecz oraz jej małżonka. Pozwana zaznaczyła, że nie wpływała na decyzję rodziców odnośnie dokonania tejże darowizny. Pozwana przedstawiła także w jaki sposób opiekowała się swoją mamą. Nadto w swoich zeznaniach pozwana wskazała kiedy w mieszkaniu rodziców wybuchł pożar oraz jaki remont po tym pożarze przeprowadzono. Pozwana podała, iż na poczet tego remontu wraz z mężem wydała około 15.000 zł, a następnie podała, że była to kwota 10.000 zł. Wskazać trzeba, że zeznania pozwanej w znacznej części są logiczne i jasne. Nadto zazębiają się one i korelują z zeznaniami złożonymi przez powoda, a także z danymi wynikającymi z zebranych w sprawie dokumentów.

Jednakże Sąd nie zgodził się z twierdzeniami pozwanej odnośnie wysokości kosztów poniesionych na remont mieszkania jej rodziców po pożarze. Te zeznania pozwanej nie znalazły bowiem oparcia w innych wiarygodnych i obiektywnych dowodach. Natomiast wynikają jedynie z subiektywnego i dowolnego wyliczenia pozwanej – przy czym pozwana nie określiła jednoznacznie wysokości tych kosztów, wskazując, że była to kwota około 15.000 zł albo 10.000 zł. Nadto tych twierdzeń pozwanej nie można w żaden sposób zweryfikować. Wobec tego nie mogą one stanowić

przekonującej podstawy do dokonywania jednoznacznych ustaleń w tym zakresie w niniejszej sprawie, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia.

W myśl przepisu art. 991 § 1 k.c. zstępnemu, który byłby powołany do spadku z ustawy, należą się, jeżeli uprawniony jest trwale niezdolny do pracy – dwie trzecie wartości udziału spadkowego, który by mu przypadął przy dziedziczeniu ustawowym, w innych zaś wypadkach – połowa wartości tego udziału (zachówek).

W przedmiotowej sprawie powód W. O. domagał się od pozwanych E. S. i C. S. zapłaty sumy pieniężnej potrzebnej do pokrycia zachowku, gdyż nie otrzymał należnego mu zachowku w postaci uczynionej przez spadkodawców darowizny, bądź w postaci zapisu, a tym samym jego żądanie znajdowało oparcie w treści przepisu art. 991 § 2 k.c.

Powód W. O. był osobą powołaną do spadku po M. O. i R. O. z mocy ustawy, a nie zachodziły przesłanki do uznania, iż nie dochodził do dziedziczenia (nie został bowiem uznany za niegodnego, nie został wyłączony od dziedziczenia w trybie art. 940 k.c., nie został wydziedziczony przez spadkodawcę, nie odrzucił spadku lub nie zawarł umowy o zrzeczenie się dziedziczenia).

Jako zasadę przyjmuje się, że wysokość zachowku należnego uprawnionemu do zachowku odpowiada połowie wartości udziału, który przypadłby mu przy dziedziczeniu ustawowym. Odstępstwo od tej zasady przewidziane zostało dla małoletnich zstępnego uprawnionego oraz osób trwale niezdolnych do pracy, których zachówek wynosi dwie trzecie wartości udziału spadkowego, który otrzymaliby przy dziedziczeniu ustawowym. Podnieść jednak trzeba, że powód nie mieścił się w kategoriach tych osób.

Obliczanie wartości udziału spadkowego stanowiącego podstawę do obliczenia zachowku ustala się według reguł wynikających z przepisów art. 931 i następnym k.c. Wskazać w tym miejscu trzeba, że z prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku wydanym w sprawie I Ns 380/16 wynika, że W. O. nabył spadek po swoim ojcu M. O. w 1/4 części, a spadek po matce R. O. nabył w 1/3 części.

Kolejną czynnością niezbędną do obliczenia zachowku należnego uprawnionemu jest ustalenie wartości spadku. Zachówek należy obliczać biorąc pod uwagę czystą wartość spadku, przy czym wartość tą ustala się według cen z daty orzekania o roszczeniach z tytułu zachowku.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 1000 § 1 k.c. jeżeli uprawniony nie może otrzymać należnego mu zachowku od spadkobiercy lub osoby, na której rzecz został uczyniony zapis windykacyjny, może on żądać od osoby, która otrzymała od spadkodawcy darowiznę doliczoną do spadku, sumy pieniężnej potrzebnej do uzupełnienia zachowku. Jednakże obdarowany jest obowiązany do zapłaty powyższej sumy tylko w granicach wzbogacenia będącego skutkiem darowizny.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że jeżeli spadkodawca dokonał na rzecz określonej osoby darowizny, której przedmiot obejmuje cały spadek, to w grę wchodzi roszczenie uprawnionego o zachówek w stosunku do osoby obdarowanej na podstawie przepisu art. 1000 k.c.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż w chwili otwarcia spadku po zmarłych M. O. i R. O. w skład masy spadkowej nie wchodziły żadne wartościowe przedmioty. Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynikało bowiem, iż spadkodawcy dokonali darowizny na rzecz pozwanych, która powinna być doliczona jako tzw. substrat zachowku.

W oparciu o zebrane dowody ustalono, że na podstawie umowy darowizny z dnia 02 lipca 1998 r. pozwani otrzymali od spadkodawców spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. Osiedle nad (...). Strony były zgodne w tej sprawie, iż ta darowizna wyczerpała cały majątek spadkodawców.

Wartość prawa do wskazanego wyżej lokalu mieszkalnego została zgodnie przez strony określona na kwotę 120.000 zł. Dodać tylko należy, że wartość tego prawa do lokalu stanowiła czystą wartość spadku, albowiem w toku sprawy nie wykazano, aby zmarli pozostawili jakiegokolwiek długi.

W tym miejscu odnieść się trzeba do zarzutów zgłoszonych przez pozwanych odnośnie wartości darowizny, która ich zdaniem, jest niższa niż określona przez strony wartość spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego.

Po pierwsze, pozwani podnieśli, iż przedmiot darowizny został obciążony poleceniem, bowiem darczyńcy zobowiązali w § 5 umowy darowizny obdarowanych do zapewnienia im mieszkania, bezpłatnie i dożywotnio. Pozwani wskazali, iż to polecenie stanowi ciężar darowizny, a nadto zostało w całości wykonane. Pozwani zwrócili także uwagę, że każdy ciężar ma swoją wartość, a ta wartość obniża wartość darowizny. Pozwani wskazali, że roczna wartość tegoż ciężaru wynosi 4 % wartości darowanej rzeczy, a takie rozwiązanie przyjmuje także ustawa o podatku od spadków i darowizn. Wobec tego, skoro nieruchomość była obciążona przez 16 pełnych lat, to uzyskano wskaźnik 64 %.

Sąd orzekający nie zgodził się z tymi twierdzeniami pozwanych. Wskazać bowiem trzeba, iż przepis art. 993 k.c. stanowi, że przy obliczaniu zachowku nie uwzględnia się zapisów zwykłych i poleceń, natomiast dolicza się do spadku darowizny oraz zapisy windykacyjne dokonane przez spadkodawcę.

Z tegoż przepisu jednoznacznie wynika, że przy obliczaniu zachowku nie uwzględnia się zapisów zwykłych i poleceń. Należy to rozumieć w ten sposób, że po ustaleniu wartości stanu czynnego spadku nie odejmuje się od niej zapisów zwykłych i poleceń, mimo, że stanowią one długi spadkowe.

Wobec powyższego twierdzenia pozwanych o konieczności uwzględnienia ciężaru darowizny w postaci polecenia były niezasadne i sprzeczne z treścią przepisu art. 993 k.c. W ocenie Sądu orzekającego, to obciążenie darowizny może mieć jedynie znaczenie dla określenia ewentualnego podatku od darowizny, czy też podstawy opodatkowania w świetle treści przepisów ustawy o podatku od spadków i darowizn. Jednakże w żaden sposób nie wpływa to na określenie wartości zachowku, czy też wartości stanu czynnego spadku. Dodać jeszcze trzeba, iż przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn dotyczą obowiązku podatkowego obdarowanego albo spadkobiercy, a zatem nie należą do sfery prawa cywilnego. Oznacza to, iż w sprawach z dziedziny prawa prywatnego przepisy tej ustawy nie mogą być traktowane jako jedyna metoda wiążąca np. do określenia wartości prawa, czy też obciążenia prawa.

Mając to na uwadze wskazać trzeba, iż w tejże sprawie nie ma żadnych uzasadnionych podstaw do obniżenia wartości darowizny z uwagi na jej obciążenie poleceniem.

Po drugie, pozwani wskazywali, że dokonali nakładów na lokal mieszkalny będący przedmiotem darowizny. Pozwani podnieśli, iż w tym mieszkaniu w 1999 r. wybuchł pożar, a w konsekwencji tegoż konieczny był remont i zakup niezbędnego wyposażenia mieszkania. Pozwani podali, iż na ten cel ponieśli koszty w kwocie co najmniej 15.000 zł, co stanowi 12,5 % wartości przedmiotu darowizny. Następnie w swoich zeznaniach pozwana E. S. podała, iż na ten cel wraz z mężem wydali 10.000 zł.

Z tymi twierdzeniami pozwanych Sąd orzekający w tejże sprawie nie zgodził się. Podkreślenia wymaga to, iż zgodnie z regułą wynikającą z przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wobec tego w niniejszej sprawie strona pozwana winna wykazać jakie prace remontowe wykonano oraz jakie zakupy poczyniono po pożarze mieszkania będącego przedmiotem darowizny oraz jakie konkretnie środki finansowe wydano na ten cel. Dodać trzeba, że w tejże sprawie pozwana korzystała z pomocy fachowego pełnomocnika, a zatem Sąd nie miał obowiązku udzielać jej w tym zakresie pouczeń.

Wskazać trzeba, iż twierdzenia strony pozwanej odnośnie wykonanych w mieszkaniu remontów oraz poczynionych zakupów sprzętu są lakoniczne i ogólnikowe. Nadto oszacowanie przez stronę pozwaną kosztów poniesionych na ten cel ma charakter zupełnie dowolny. Wynika to bowiem jedynie z twierdzeń pozwanych. Tegoż wyliczenia w żaden sposób nie można zweryfikować, aby ocenić, czy faktycznie takie koszty na ten cel zostały przez pozwanych poniesione – zważywszy, że powód to wyliczenie kwestionował. Wobec tego Sąd uznał, iż w tym zakresie twierdzenia pozwanych

nie zostały wykazane za pomocą wiarygodnych i obiektywnych dowodów. Nie ma zatem uzasadnionych podstaw do obniżenia wartości darowizny dokonanej na rzecz pozwanych.

Udział spadkowy przypadający powodowi stanowiący podstawę ustalenia zachowku po M. O., ustalony zgodnie z treścią przepisu art. 992 k.c., wynosił w tej sprawie $\frac{1}{4}$, a więc zachówek należny powodowi po ojcu winien wynosić $\frac{1}{8}$ spadku. Natomiast udział spadkowy przypadający powodowi stanowiący podstawę ustalenia zachowku po R. O., ustalony zgodnie z treścią przepisu art. 992 k.c., wynosił w tej sprawie $\frac{1}{3}$, a więc zachówek należny powodowi po matce winien wynosić $\frac{1}{6}$ spadku.

W tym miejscu wskazać trzeba, że słuszne było stanowisko pozwanych, iż w tejże sprawie nie podlega zaliczeniu darowizna dokonana na rzecz pozwanego C. S.. Zgodnie z treścią przepisu art. 994 § 1 k.c. przy obliczaniu zachowku nie uwzględnia się darowizn dokonanych przed więcej niż 10 laty, licząc wstecz od otwarcia spadku, na rzecz osób nie będących spadkobiercami ani uprawnionymi do zachowku. Wskazać należy, że darowizna na rzecz C. S. miała miejsce w lipcu 1998 r., a spadkodawca M. O. zmarł w 2011 r., a z kolei spadkodawczyni R. O. zmarła w 2015 r. Nadto C. S. nie należał do kręgu spadkobierców M. i R. O., nie był też osobą uprawnioną do zachowku po tych osobach. Z tegoż względu zasadne było stanowisko, iż część darowizny przypadająca na rzecz C. S. nie może być uwzględniona przy obliczaniu zachowku – przy czym powód tegoż stanowiska nie kwestionował.

Mając to na uwadze wskazać należy, iż wartość darowizny podlegająca zaliczeniu w tej sprawie wynosiła 60.000 zł, tj. wartość darowizny dokonana na rzecz pozwanej E. S..

W tym stanie rzeczy wskazać trzeba, że zachówek po M. O. należny powodowi od pozwanej E. S. wynosił 3.750 zł. Wyjaśnić trzeba, że jest to $\frac{1}{8}$ z kwoty 30.000 zł (tj. wartości darowizny otrzymanej przez pozwaną od spadkodawcy M. O.).

Z kolei zachówek po R. O. należny powodowi od pozwanej E. S. wynosił 5.000 zł – jest to $\frac{1}{6}$ z kwoty 30.000 zł (czyli wartości darowizny dokonanej przez spadkodawczynię na rzecz pozwanej).

Wskazać w tym miejscu trzeba, że instytucja zachowku służy ochronie interesów majątkowych najbliższych członków rodziny spadkodawcy, wymienionych w przepisie art. 991 § 1 k.c. przez zapewnienie im, niezależnie od woli spadkodawcy, a nawet wbrew jego woli, roszczenia pieniężnego odpowiadającego określone w powołanym przepisie ułomkowi wartości ich udziału w spadku, który by im przypadał przy dziedziczeniu ustawowym. Zachówek stanowi bowiem minimum zagwarantowanego udziału w spadku spadkobiercy ustawowemu.

W przedmiotowej sprawie nie ma żadnych podstaw, aby w świetle zasad lub wartości moralnych, powszechnie, społecznie akceptowanych, żądanie powoda odnośnie zapłaty należności z tytułu zachowku musiało być ocenione negatywnie – przy czym w toku prowadzonego postępowania strona pozwana w tym zakresie nie formułowała żadnych konkretnych zarzutów. Nadto trzeba bowiem mieć na uwadze, że prawa uprawnionego do zachowku, przysługują mu ze względu na szczególnie, bliski stosunek rodzinny, istniejący między nim a spadkodawcami. Nie bez znaczenia jest też i to, że służą one urzeczywistnieniu obowiązków moralnych, jakie spadkodawcy mają względem swoich najbliższych oraz realizacji zasady, iż nikt nie może na wypadek swojej śmierci rozporządzić swoim majątkiem zupełnie dobrowolnie, z pominięciem swoich najbliższych.

W przedmiotowej sprawie powód jako dziecko spadkodawców realizował swoje prawo do otrzymania zagwarantowanego mu przez ustawę udziału w spadku i tym samym realizował on swoje prawo podmiotowe.

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności i rozważania należało uznać żądanie powoda za uzasadnione do kwoty 8.750 zł wobec pozwanej E. S..

Z kolei żądanie wniesione przeciwko pozwanemu C. S. w całości podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 991 § 2 k.c. w zw. z art. 1000 § 1 k.c. w zw. z art. 993 k.c. i w zw. z art. 994 § 1 k.c.

Powodowi przysługiwały również odsetki na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c. od daty ogłoszenia wyroku (tj. od dnia 25 maja 2017 r.).

Wskazać trzeba, że odsetki od ustalonego według cen na chwilę orzekania zachowku, powinny być naliczone dopiero od daty wyrokowania w sprawie, skoro dopiero z tym momentem roszczenie o zapłatę tak ustalonej przez Sąd kwoty, stało się wymagalne. Odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia należą się od dnia ustalenia przez sąd jego wysokości z uwzględnieniem cen z daty orzekania.

W tym stanie rzeczy Sąd przyznał powodowi odsetki ustawowe od zasądzonej na jego rzecz kwoty od dnia 25 maja 2017 r., a w pozostałym zakresie żądanie powoda oddalił. Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach stanowił przepis art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu poniesionych przez strony (powoda i pozwaną) orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., przy zastosowaniu zasady ich stosunkowego rozdzielenia.

Powód i pozwana wygrali niniejszą sprawę w 50 %.

Na koszty poniesione przez powoda składały się: opłata sądowa w kwocie 875 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (ustalone zgodnie z treścią § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu i w dacie orzekania) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (łącznie 4.492 zł).

Z kolei pozwana poniosła koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (ustalone zgodnie z treścią przepisu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu i w dacie orzekania) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (łącznie 3.617 zł).

Stronom przysługiwałby zwrot kwot odpowiadającym 50 % z poniesionych kosztów procesu, co po dokonaniu kompensaty tych kwot dawało kwotę 437,50 zł na korzyść powoda.

Odnośnie kosztów procesu należnych pozwanemu C. S. orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwany wygrał niniejszą sprawę w całości i wobec tego przysługuje mu zwrot całości poniesionych przez niego kosztów procesu.

Pozwany poniósł koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (ustalone zgodnie z treścią przepisu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu i w dacie orzekania) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (łącznie 3.617 zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie przepisu art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. – pozwana bowiem uznała powództwo co do kwoty 2.056,25 zł.